

Предлажем да Србија под хитно установи орден Тоде Куртовића првог и другог реда. Оне који се не сећају, као и млађе читаоце који не знају ко је био друг Тодо Куртовић, подсећам да је реч о некадашњем председнику Социјалистичког савеза СФРЈ, којег је својевремено на тако високу функцију предложилистановници Широког Бријега из БиХ.

„Чисти“ Хрвати предложише тада „чистог“ Србина за једну од највиших функција у великој Југославији. Истина, злогници који нису никада поверовали у искрено братство и јединство свих југословенских народа и народности, посебно у љубав Срба и Хрвата, још су тада онако подмукло сумњали да су то грађани Широког Бријега урадили да би се мало „опрали“ од активности својих предака из времена Другог светског рата, па и због тога што је почетком седамдесетих година операција „Феникс“ с убаченим усташким терористима, где баш случајно, започела управо на њиховом терену. Наравно, правилно сагледавајући ко је све учествовао у Другом светском рату, ко се четири године тукао против нациста, фашиста и домаћих квислинга, и ко нас је на крају и ослободио тог зла, друг Тодо Куртовић је великодушно прихватио племениту иницијативу грађана Широког Бријега. Новинари нису тада похрлили у Широки Бријег да упитају мештане како су то они изненада заволели друга Тоду, шта су то видели у другу Куртовићу да га предложи за тако високу и одговорну функцију.

Није прошло много и друг Тодо се ипак почео појављивати у новинама. Не због историје Другог светског рата и питања ко нас је, заправо, ослободио, већ због неких актуелнијих тема. Почео је да „брља“, па је све чешће морао да даје демантије, све у стилу: „Шта сам заправо рекао“. У дневним редакцијама постојао је списак дежурних наслова за демантије друга Тоде. Тек онако, да се уредници деска не би превише мучили: „Шта сам заправо рекао“, „Истргли су ме из контекста“, „Контекст је мало изврнут“, „То ми је накнадно стављено у уста“.

За данашње читаоце стварно је ужасавајућа спознаја да је некада, у оном мрском и ненародном режиму, где се све строго контролисало и где је партија одлучивала и о браковима, дакле, да је тада неко некоме могао нешто да стави у уста. Нечувено!

Друг Тодо Куртовић је убрзо сишао са политичке сцене, најважнијим друговима у великој Југославији већ је постало комично да читају његова извињења, демантије и прикривену спрдњу медија с тим у вези. А ја сам управо тада са жалошћу наслутио да је са великом Југославијом готово. Чим изабраник општине Широки Бријег није успео.

Али, дух друга Тоде на овим нашим постјугословенским просторима као да и даље живи, па предлажем да први носилац ордена Тоде Куртовића првог реда буде његова екселенција амерички амбасадор у Београду господин Мајкл Кирби. Залужио је то. Јер, скоро сваки пут када екселенција нешто изјави дигне се фррка, па онда следе објашњења „да је то извучено из контекста, да је контекст мало изврнут, да амбасадор није тако мислио, да је то речено да би се неке ствари историјски правилно објасниле“.

То што је амбасадор прво побркао појмове „Трећа украјинска армија“ и Трећи украјински фронт и није толико његова грешка. Он то и не мора да зна, али његови политички и медијски саветници, Американци или Срби, то морају знати и на време га обавестити.

Заправо, ја сам мислио да нам други одређују кога можемо, а кога не смемо да зовемо у госте. Сада је његова екселенција развејала моје сумње и одобрила нам позицију да можемо о томе сами да одлучујемо.

Од стране екселенције нам је великодушно одобрено и „да можемо да имамо добре односе и са Русијом, и са Кином и са САД, али да се став Вашингтона о посетама кинеских и руских званичника разликује, јер Кинези скоро никога нису напали, а Руси јесу“. Мало сам затечен, јер поуздано знам да нас 1999. нису напали и 78 дана бомбардовали ни Руси ни Кинези.

Но, излет његове екселенције у прошлост напросто је задивљујући, амбасадор нас наине обавештава и подучава „да је Кина такође учествовала у Другом светском рату и да се

борила против Јапана“. Под ризиком да екселенцију мало истргнем из контекста претпостављам да је намера тог подучавања била да се и кинески председник позове на прославу ослобођења града Београда. Како ови који пишу говоре екселенцији Кирбију вероватно не знају да су се против Јапанаца бориле и армије Чанг Кај Шека и Мао Цедунга, то смо ми сада у великој невољи кога да од Кинеза позовемо: ове из Пекинга, или оне из Тајпеха. А Тајван не признајемо, јер ми немамо српског Васиља Тупурковског.

Све у свему, његова екселенција Мајкл Кирби је од свог положаја направио софистицирани инструмент за масовне комуникације. Повезао је голу силу, харизму, духовну и моралну узвишеност. Амерички амбасадор је једини амбасадор који је продрмао историју, једини који је у стању да прошири наше видике. Господин Кирби верује у Србе и од Срба очекује велика дела.

Амин.

(Политика)